

KHÁM PHÁ HẮC HUYẾT THẦN TRÂM

Liên tục ba ngày liền, tiệc rượu và những trò đùa nghịch không dứt.

Tiểu Tà bỗng nhớ đến trách nhiệm của mình khi đến Phiêu Hoa Cung nên nói với Tiểu Vũ:

– Tiểu Vũ cô nương! Ta có việc cần hội kiến với mẫu thân của tiểu cô nương.

Tiểu Vũ thắc mắc:

– Anh tìm mẹ em có việc gì vậy? Cần thiết lắm không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Có một việc rất quan trọng.

Tiểu Vũ quay lại hỏi Tiểu Tinh Tinh:

– Thân mẫu ta hiện ở đâu?

Tiểu Tinh Tinh vội đáp:

– Lão phu nhân đang dạo đàn tại Quan Nguyệt lâu. Nếu Dương công tử cần, em sẽ đi mời lão phu nhân đến.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy, cô nương hãy đi mau!

Tiểu Vũ khẽ dặn:

– Tiểu Tinh Tinh! Hãy mời mẫu thân ta đến đại sảnh! Nơi đây nhiều gió, thân mẫu ta không đến đâu.

Tiểu Tinh Tinh cúi đầu:

– Thưa tiểu thư, em đi ngay!

Dứt lời, Tiểu Tinh Tinh phóng mình hướng về phía Quan Nguyệt lâu.

Tiểu Tà quay sang hỏi Tiểu Vũ:

– Từ trước đến nay đã có ai đến trú ngụ nơi Phiêu Hoa Cung này không?

Tiểu Vũ vuốt nhẹ mái tóc, đáp:

– Từ nhỏ đến lớn em chưa hề thấy ai đến trú ngụ nơi đây.

Tiểu Tà hỏi:

– Vậy những a hoàn trong Phiêu Hoa Cung từ đâu đến?

Tiểu Vũ nói:

– Như lời thân mẫu nói số a hoàn này là do phụ thân thu dụng trước kia. Họ đều là những kẻ không nhà không cửa, tứ cố vô thân.

Tiểu Vũ thấy Tiểu Tà tìm hiểu căn kẽ như vậy, biết chuyện không đơn giản, nên hỏi lại:

– Có chuyện gì đã xảy ra chẳng?

Tiểu Tà gật đầu:

– Ta muốn biết “Hắc huyết thần trâm” có bị người dòm ngó, đánh cắp không?

Tiểu Vũ có vẻ tự tin, đáp:

– Không thể có chuyện đó được. Từ xưa đến nay không ai có thể thoát khỏi Phiêu Hoa Cung và “Hắc huyết thần trâm” của thân mẫu em cất tại Quan Nguyệt lâu, ngay cả em còn không được thấy báu vật đó thì làm sao có kẻ ăn cắp cho được?

Tiểu Tà nghi ngờ:

– Trước đây có một lão ni xưng danh Phiêu Hoa Cung chủ, xuất hiện giang hồ, như vậy người đó là ai?

Tiểu Vũ nói:

– Đó là đại đệ tử của thân mẫu, được phái ra giang hồ để dò xét tình hình. Sau đó lại có tin ngoài giang hồ “Hắc huyết thần trâm”. Nhưng thật ra thân mẫu em không hề bị mất báu vật này.

Tiểu Tà nói:

– Võ lâm đã xuất hiện nhiều cây “Hắc huyết thần trâm”. Ta phải tìm hiểu rõ chuyện này mới được.

A Tam xen vào nói:

– Quả thật là như vậy. Tiểu Vũ cô nương! Tôi cũng đã suýt bỏ mạng vì “Hắc huyết thần trâm”. Cũng may là võ công của tôi cao siêu nên mới thoát khỏi nguy hiểm.

A Tứ kêu lên:

– A Tam! Đừng quá phách lối! Người bảo nhờ võ công của người cao siêu nên tránh khỏi “Hắc huyết thần trâm”? Thật là một chuyện buồn cười.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Vũ cô nương! Lão gia nhà này kêu chúng tôi tới đây cũng chỉ vì muốn bảo vệ báu vật của Phiêu Hoa Cung. Nhưng ta đoán chắc “Hắc huyết thần trâm” đã có chỗ sơ hở rồi.

Tiểu Vũ cau mày:

– Nếu muốn bàn đến “Hắc huyết thần trâm” thì phải báo cho thân mẫu em biết mới được.

Mọi người theo Tiểu Vũ hướng về đại sảnh.

Một lát sau Tiểu Tinh Tinh cũng địu lão phu nhân vào.

Tất cả đều đứng dậy nghiêng mình thi lễ.

Bà lão nhìn mọi người, vui vẻ nói:

– Cảm ơn các bạn trẻ!

Vừa nói bà lão vừa bước đến ngồi lên chiếc ghế ở giữa, nét mặt hiền hòa.

Bà tiếp:

– Tiểu công tử muốn tìm ta có việc gì vậy?

Tiểu Tà cung kính:

– Thưa lão phu nhân! Con tìm bà là vì có việc muốn hỏi. Hiện nay bà có cất giữ “Hắc huyết thần trâm” hay không?

Lão phu nhân gật đầu:

– “Hắc huyết thần trâm” là bảo vật của Phiêu Hoa Cung. Đáng lẽ cái thứ độc hại đấy không nên lưu lại trên thế gian này, nhưng tổ tiên nhà ta sợ Phiêu Hoa Cung bị nguy hại nên đã không hủy bỏ và có quy định nếu không gặp nguy biến thì không được dùng. Ta đã cất giữ nó rất kỹ. Tại sao Tiểu công tử lại hỏi đến?

Tiểu Tà nói:

– Lão phu nhân có nghe tin ngoài giang hồ xuất hiện “Hắc huyết thần trâm” hay không? Chính họ đã dùng báu vật này để giết người bữa bữa.

Kiều phu nhân nghe nói thất kinh hỏi:

– Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy? “Hắc huyết thần trâm” ta đã giấu rất kỹ. Ngoài ta ra không có kẻ thứ hai biết, lẽ nào ngoài giang hồ lại có báu vật này?

Tiểu Tà nói:

– Quả thật ngoài giang hồ đã có “Hắc huyết thần trâm”. Trong người tiểu bối hiện cũng đang có một cây.

Nói xong, Tiểu Tà lấy cây “Hắc huyết thần trâm” đưa ra.

Kiều phu nhân đón nhận, xem kỹ một hồi, rồi ngạc nhiên thốt:

– Không sai! Tại sao lại có chuyện kỳ lạ này?

Vẻ mặt bà lão đầy thắc mắc. Tiểu Tà đề nghị:

– Lão phu nhân có thể cho tiểu bối xem qua cây “Hắc huyết thần trâm” của lão phu nhân không?

Kiều phu nhân khẽ gật:

– Tiểu công tử hãy chờ ta một chút!

Nói xong, Kiều phu nhân bước vội vào trong.

Tiểu Vũ quay sang Tiểu Tà:

– Cây “Thần trâm” này ở đâu anh có vậy?

Tiểu Tà nói:

– Cây “Thần trâm” này là do Âu Dương tiên sinh phát hiện trên mình một tên Hắc y sát thủ và trao lại cho anh để tìm nguyên nhân.

Tiểu Vũ thắc mắc:

– Giữa Phiêu Hoa Cung và bọn Hắc y sát thủ xưa nay đâu có quan hệ gì?

Tiểu Tà cười:

– Nếu cây “Thần trâm” đó không phải từ Phiêu Hoa Cung thất lạc ra thì chắc là bọn Hắc y sát thủ đã ngụy tạo ra nó.

Tiểu Linh lên tiếng:

– Tiểu Tà! “Thần trâm” là báu vật võ lâm, làm sao có thể ngụy tạo được?

Tiểu Tà nói:

– Nếu không ngụy tạo được thì tại sao lại có mặt trên giang hồ?

Tiểu Linh nói:

– “Hắc huyết thần trâm” làm bằng loại răng độc của con Huyết biển. Xưa nay tìm được một con Huyết biển đâu phải là chuyện dễ?

Tiểu Tà nói:

– Người xưa có thể tìm được con vật đó thì người thời nay tại sao không tìm được?

Vừa lúc đó Kiều phu nhân đã trở lại, trên tay có cầm một chiếc hộp ngọc, và nói:

– Tiểu công tử hãy đến đây mà xem!

Bà lão mở hộp ngọc ra, bên trong có mười hai cây “Thần trâm” đen bóng.

Điều này làm cho lão phu nhân nhẹ nhõm, vì mười hai cây “Thần trâm” vẫn còn nguyên vẹn, không thiếu một cây.

Tiểu Tà đưa tay đón chiếc hộp ngọc, nhìn chăm chú.

A Tam ngạc nhiên hỏi:

– Trong hộp đó còn đủ mười hai cây “Thần trâm” thì làm sao ngoài giang hồ có được?

Tiểu Tà nhìn A Tam nói:

– A Tam! Hãy để ta thử nghiệm một tý xem sao?

A Tam không hiểu:

– Thử nghiệm cái gì?

Tiểu Tà giỡn:

– Ta dùng “Thần trâm” châm thử người xem “Hắc huyết thần trâm” thật hay giả.

A Tam hoảng sợ la lên:

– Ô không! Không được đâu! Nếu thử không xong thì mạng tôi ra sao đây?

Tiểu Tà cười:

– Trước đây người từng có ý muốn xuống âm phủ làm Diêm Vương, thì đây là cơ hội tốt để người thực hiện ý muốn đó.

A Tứ cũng xen vào, nói:

– Đúng rồi! Không chừng Diêm Vương cũng sợ “Hắc huyết thần trâm”. A Tam, hãy mau xuống thử thách Diêm Vương đi.

Tiểu Linh kêu lên:

– Tiểu Tà! Lão phu nhân vẫn còn ở đây mà anh đã định giở trò đùa gì ra nữa vậy? Mau tìm cách thử đi!

A Tam tưởng Tiểu Tà dùng thân thể hấn để thử nghiệm “Thần trâm” thật nên hốt hoảng chạy ra ngoài, nói:

– Tôi còn phải đi hái hoa và bắt thỏ nữa, không ở đây được.

A Tứ thấy vậy cũng reo lên:

– Tôi cũng đi bắt cò trắng và uyên ương.

Lão phu nhân và Tiểu Vũ nhìn theo A Tam, A Tứ, không hiểu là chuyện gì nữa.

Tiểu Tà tuy hiểu rõ tâm ý của A Tam, A Tứ, nhưng vẫn vui vẻ nói:

– Ta không cần những loại thú đẹp như vậy. Chỉ yêu cầu các người bắt ếch, vịt hoặc các loại côn trùng cũng được rồi.

A Tam, A Tứ chạy ra khỏi đại sảnh, đi một vòng trong vườn đã bắt được một con ếch, ba con vịt nước, hai con cá và hai con sâu lông.

Tiểu Tà dùng “Hắc huyết thần trâm” đâm thử vào các con thú, chúng lập tức chết ngay.

Rõ ràng là “Hắc huyết thần trâm” thật. Tiểu Tà trả lại hộp ngọc cho lão phu nhân.

Lão phu nhân nói:

– Bây giờ thì tiểu công tử đã tin là “Hắc huyết thần trâm” của Phiêu Hoa Cung không rơi vào tay người khác chứ?

Tiểu Tà suy nghĩ một lát rồi nói:

– Nếu vậy thì chúng nó đã tự tạo ra “Thần trâm”.

Lão phu nhân thoáng nghi ngờ:

– Không chừng bọn chúng đã bắt được một con Huyết Biến và lấy những răng độc mài thành “Hắc Huyết Thần Trâm”?

Đôi mắt Tiểu Tà sáng hẳn lên:

– Lão phu nhân! Xin cho vãn bối mượn lại cây “Thần trâm” của lão phu nhân!

Lão phu nhân liền trao hộp ngọc lại cho Tiểu Tà và nói:

– Sao? Công tử đã phát hiện được ra điều gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Vãn bối chỉ muốn xem thử hai loại kim có gì khác biệt không mà thôi.

Nói xong, Tiểu Tà lấy kim trong hộp ra so với cây kim đang cầm trong tay.

– Cây kim vãn bối lấy của chúng nó ngắn hơn kim trong hộp này và cách mài cũng không trơn bén bằng.

Lão phu nhân cũng cầm lấy và quan sát kỹ càng, quả nhiên có những chỗ rất khác biệt.

Tiểu Tà hỏi

– Vậy “Thần trâm” của lão tiền bối do ai làm ra? Xem kỹ thì thấy hai loại “Thần trâm” này là do hai người sáng tạo.

Lão phu nhân nói:

– Hộp kim này do một vị cung chủ Phiêu Hoa Cung sáng tạo. Người ấy cũng đồng thời là tổ mẫu của ta.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Lúc nãy lão phu nhân có nói là “Thần trâm” này lấy từ răng của một loại Huyết Biến nào đó. Vậy Huyết biến có phải là con vật hiếm có trên cõi trần này không?

Lão phu nhân khẽ gật:

– Không sai! Từ cuối đời Châu, Huyết biến chỉ có hai con. Cho đến nay đã trên một ngàn năm, không ai tìm ra chúng. Tổ mẫu ta trong một lần tình cờ đã tìm thấy trong núi tuyết có hai con Huyết biến, bắt đem về Phiêu Hoa Cung. Nhưng sau đó, hai con Huyết biến này rất hung dữ, làm chết rất nhiều người. Tổ mẫu ta phải tốn mất chín con trâu, hai con hổ mới kềm hãm được một con, con còn lại thì chạy thoát mất.

Tổ mẫu ta dành thời gian nghiên cứu về Huyết biến thì biết rằng của nó rất độc, nhưng dùng để trị độc thì lại rất tài tình. Ngay cả các loại độc được độc nhất trên đời này cũng không thể nào bì kịp.

Chính vì vậy mà Tổ mẫu ta mới dùng răng của nó mài thành “Hắc huyết thần trâm”, làm bảo vật của Phiêu Hoa Cung.

Tổ mẫu ta còn nói Huyết biến không sinh sản nhiều, vì thế ta mới quả quyết rằng Huyết biến chỉ có hai con.

Tiểu Tà suy nghĩ một lát rồi nói:

– Có lẽ loài Huyết biến đã ăn rất nhiều chất độc nên đã sanh độc như vậy?

Lão phu nhân nói:

– Đúng vậy! Đây là một loài thú ăn chất độc mà sống nên mới sanh ra điều kỳ lạ.

Tiểu Tà cười nhạt:

– Sự thực vẫn còn một con Huyết biến mà lâu nay không ai biết nó ở đâu. Có lẽ đó là nguyên nhân làm cho người giang hồ còn nhiều “Hắc huyết thần châm”.

Lão phu nhân buồn bã:

– Thật là nguy hiểm! Không biết đã có bao nhiêu kim lọt vào tay giang hồ võ lâm. Ta phải tìm thu lại, không thì thật đáng sợ.

Tiểu Tà an ủi:

– Lão phu nhân! Chuyện này cứ giao cho văn bối đi. Mười năm nay văn bối đã kết duyên với “Hắc huyết thần châm” rồi.

Lão phu nhân ngạc nhiên hỏi:

– Mười năm trước con mới chỉ là một đứa con nít, làm sao hiểu được chuyện này?

Tiểu Tà nói:

– Lão gia nhà này mười mấy năm nay đã phát hiện ra chuyện này nên bắt văn bối luyện tập hàng bữa, mục đích là phải đương đầu với thực tế, thì làm sao văn bối không quan tâm chứ?

Lão phu nhân thở ra một hơi nhẹ nhõm, nói:

– Thì ra ông nhà này đã biết việc này sớm. Ôi! Thật khổ cho ông ta. Và cả con cũng bị liên lụy theo.

Tiểu Tà xua tay:

– Khó thì có khó, nhưng lâu rồi cũng quen đi. Chính vì vậy mà việc này phải giao cho văn bối mới được. Lão phu nhân suốt ngày cứ thui thủi trong cung, chuyện gì xảy ra bên ngoài không hay biết gì cả. Thật không có lợi tí nào! Hiện nay người ta còn hiểu lầm là Phiêu Hoa Cung là hung thủ trong các cuộc sát hại nữa.

Lão phu nhân cảm động nói:

– Vậy thì làm phiền con nhiều lắm! Ta sẽ cho con thuốc giải độc mang theo bên mình để có thể cứu người lúc nguy biến.

Thở ra một hơi dài, lão phu nhân rầu rĩ tiếp:

– Ta không ngờ tổ tiên ta đã làm võ lâm mang họa. Nhưng việc hôm nay đã xảy ra như vậy còn biết phải làm sao?

Tiểu Tà nói:

– Xin lão phu nhân đừng ưu phiền nữa! Chúng ta đều là người võ lâm. Nếu có thể chuộc lại những sai lầm thì chúng ta phải cố hết sức mình. Đây là ý trời, con người không thể cãi được.

Lão phu nhân nói:

– Thôi thì chỉ còn biết vậy thôi. Mọi việc xin ủy thác lại cho tiểu công tử giúp đỡ!

Tiểu Vũ xen vào nói:

– Mẹ! Con sẽ cùng đi với Tiểu Tà. Mẹ có đồng ý không?

Lão phu nhân cảm thấy khó xử:

– Con mới chừng ấy tuổi, nếu đi dạo chơi đổi gió thì được, còn chen chân vào chốn võ lâm mẹ e rằng con chưa đủ kinh nghiệm đâu.

Tiểu Vũ thất vọng, mặt xịu lại, nhưng không muốn làm phật ý mẹ nên nói:

– Vậy thì Tiểu Vũ phải ở nhà thôi.

Tiểu Tà thấy vậy an ủi:

– Tiểu Vũ cứ an tâm, chẳng bao lâu thân phụ cô nương sẽ về đây đưa cô nương đi du ngoạn. Nếu lúc này cô nương đi theo chúng tôi thì khi lão gia trở về sẽ không tìm gặp cô nương được.

Tiểu Vũ thở ra, nói:

– Không biết thân phụ tôi đến bao giờ mới trở về?

Tiểu Tà hứa:

– Chậm nhất là một tháng. Nếu thân phụ của cô nương chưa về thì đích thân tôi sẽ đưa lão gia về.

A Tam cũng xen vào nói:

– Nếu như ông ta không chịu về thì đích thân tôi cũng tìm đến hồ Một Tháp để báo tin.

Lão phu nhân nói:

– Nếu các con có gặp Âu Dương tiên sinh thì hãy nói với ông ấy là ta gửi lời thăm.

Nét mặt lão phu nhân bỗng trở nên u buồn, đau khổ.

Tiểu Tà thấy vậy liền pha trò:

– Chẳng những chuyển lời hỏi thăm của lão phu nhân mà chúng tôi còn thôi thúc mãi cho đến khi nào lão gia trở về mới thôi.

Tiểu Vũ lo lắng hỏi:

– Vậy anh định chừng nào đi, hay là ở lại đây ít lâu nữa có được không?

Tiểu Tinh Tinh nói:

– Tiểu Tà ơi! Chúng ta còn chưa kết thúc trò đùa tại sao lại ra đi sớm như vậy?

Tiểu Tà cười:

– Như vậy là các cô còn muốn tiếp tục trò đùa? Được! Chúng tôi sẽ lưu lại đây một thời gian để thưởng thức món ăn “Ô quy cầu”.

Lão phu nhân cảm thấy trong lòng phấn khởi đôi chút. Bà sốt sắng nói:

– Tối nay ta sẽ cho các con thưởng thức món ăn đó. Ta vào bếp đây.

Nói xong, bà quay lưng đi vào bếp. Tiểu Tà nói vọng theo:

– Phu nhân đừng quên món “Ô quy cầu” thơm thơm nhé!

Tiểu Vũ che miệng nói nhỏ:

– Tiểu Tà! Mẹ em làm sao biết nấu cái món ăn đó. Anh bắt mẹ em phải khổ sở như vậy rồi lúc cha em trở về nhà anh phải tính sao đây?

Tiểu Tà ranh mãnh đáp:

– Món ăn đó do cha cô chế ra mà. Nếu kỳ sau ông ấy trở về thì lão nương phải chuẩn bị trước vài con chó mực là vừa.

Tiểu Tinh Tinh xen vào hỏi:

– Bộ thịt chó ăn ngon lắm sao?

Tiểu Tà le lưỡi:

– Đương nhiên, nếu đã ăn vài miếng thì sẽ mê luôn. Ta không nói gạt các cô đâu.

Tiểu Linh lắc đầu:

– Tiểu Tinh Tinh! Anh ta gạt chúng mình đó.

Tiểu Tà cười lớn, nói:

– Theo ý các cô thì món ăn gì là ngon hơn cả?

Tiểu Tinh Tinh nhí nhảnh đáp:

– Em cho trái cây chín là ngon.

Tiểu Tà la lên:

– Nói bậy rồi! Các cô ăn trái cây có nhiều bằng ta không? Làm sao so với thịt chó được?

Tiểu Linh đề nghị:

– Tiểu Tà! Anh bảo anh ăn nhiều trái cây, vậy chúng ta ăn thi xem!

Tiểu Tà nói:

– Thi thì thi! Ta chấp cả ba cô đấy!

Tiểu Vũ reo lên:

– Tiểu Tà! Anh ăn trái cây không nhiều bằng em đâu.

Tiểu Tinh Tinh đắc thắng nói:

– Ăn trái cây là nghề của chúng em. Đương nhiên anh thua cuộc rồi.

Tiểu Tà cười ha hả, nói:

– Được! Chúng ta cùng thi. Ai thua thì phải ăn vỏ chuối, không được bỏ chạy.

Tiểu Tinh Tinh liền chạy ra sau vườn hái trái cây đem vào.

Tiểu Tà đưa tay chỉ các cô gái, nói:

– Các người đừng có khinh thường bang chủ bang Thông Thực! Cứ thi xong sẽ rõ.

A Tam, A Tứ thấy vậy xen vào nói:

– Chúng em không được dự thi sao?

Tiểu Tà nói:

– A Tam, A Tứ! Đợi một lát nữa thì các người tha hồ nhét trái cây vào miệng các cô gái như nhét bánh bao vậy.

A Tam nói:

– Chuyện này thì cứ để em ra tay cho! Tiểu Tà bang chủ có dụng ý là nhét chứ gì?

A Tứ nói:

– Y như trước thôi! Nếu Tiểu Tà bang chủ ăn không nổi là chúng em đè xuống nhét. Còn bọn con gái ăn không nổi chúng em cũng đè xuống nhét luôn. Đúng không Tiểu Tà bang chủ?

Tiểu Tà cười:

– Đúng vậy! Nhét cho bọn con gái nghẹt thở luôn.

Vừa nói Tiểu Tà vừa liếc nhìn các cô gái một cách ranh mãnh.

Tiểu Linh thấy vậy cũng hơi lo lo, nghĩ thầm:

– “Nếu Tiểu Tà bày ra trò chơi thì mình cũng không tránh khỏi bị lôi cuốn vào cuộc rồi”. Nàng bèn nói:

– Thôi thôi! Cuộc thi này xem như huề cả.

Tiểu Tà chu miệng nói:

– Đâu có dễ dàng như vậy. Phải vào cuộc thi rồi mới định rõ hơn thua chứ.

Lúc này Tiểu Tinh Tinh đã bưng một giỏ trái cây đi vào. Bên trong có hơn hai

mười trái lựu, tám trái xoài, chín trái xá lị và hai nải chuối, mười mấy trái táo đỏ.

Tiểu Tà nhìn thấy liền chê ít:

– Có bấy nhiêu trái cây đó thôi sao?

Tiểu Tinh Tinh liếc mắt, nói:

– Bao nhiêu đó còn ăn không hết hái làm gì cho nhiều? Đối với bọn con gái chúng em thì bao nhiêu đó đã quá đủ.

Tiểu Tà reo lên:

– Không cần thi nữa! Bao nhiêu trái cây đây chỉ đủ cho ta ăn thôi.

A Tam, A Tứ vội xông vào giắt lấy mỗi người một ít và nói:

– Ô! Tuyệt quá!

Vừa nói vừa ăn cả vỏ ngon lành.

Tiểu Tinh Tinh thấy vậy đứng sững sờ. Nàng đã cố hái thật nhiều mà Tiểu Tà vẫn còn cho ít.

Các cô con gái thấy vậy cũng xông vào giành giắt. Không khí thật sôi động.

Thế là cuộc thi không thành mà chỉ có việc giành giắt để làm trò vui.

Tối hôm đó, lão phu nhân lại làm tiệc thết đãi mọi người.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã bảy ngày rồi.

Đêm ấy cả bọn đang câu cá ở bờ suối.

Tiểu Tà bỗng nói với Tiểu Vũ:

– Tiểu Vũ! Ta muốn trở lại giang hồ,

Tiểu Vũ buồn bã hỏi:

– Sao mà vội thế?

Tiểu Tà nói:

– Thời gian ở đây đã bảy ngày rồi. Không chừng ngoài võ lâm số người bị chết không ít. Ta phải khám phá việc “Hắc huyết thần trâm”.

Tiểu Tinh Tinh cũng buồn bã hỏi:

– Các anh đi lúc nào mới trở lại đây?

Cô nàng muốn lưu khách lăm nhưng tình thế này chắc không thể được rồi.

Tiểu Tà không hứa trước:

– Việc ra đi thì rất cần, mà ở đây lại không có món thịt chó, thật buồn chán.

Tiểu Tinh Tinh sốt sắng nói:

– Lần sau các anh đến em sẽ chuẩn bị đầy đủ món ăn đó.

Tiểu Tà cười:

– Nếu vậy các cô nên chuẩn bị từ bây giờ, chúng tôi đi không lâu sẽ trở lại ngay. Lần sau nhất định sẽ ở chơi lâu hơn.

Tiểu Vũ thở thê:

– Tiểu Tà! Khi cha em trở về thì em biết phải tìm anh ở đâu?

Tiểu Tà nói:

– Cha em vô cùng lợi hại. Chỉ cần một tiếng la của ông ấy là giang hồ chấn động, lo gì không tìm ra Tiểu Tà này.

Tiểu Linh nói nhỏ:

– Tiểu Vũ! Cô nương chỉ cần hỏi bọn đệ tử Cái Bang thì sẽ biết ngay chúng tôi ở nơi nào.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy được rồi! Tiểu Vũ chỉ cần đến Thái Nguyên vương phủ hỏi tiểu vương gia thì sẽ rõ bọn tôi đang ở đâu.

Tiểu Vũ gật đầu:

– Nhất định em sẽ đi tìm!

A Tam cười:

– Tiểu Vũ là một đóa hoa của Phiêu Hoa Cung. Nếu nàng ra đi, lần sau chúng tôi đến đây thiếu nàng còn gì là vui? Vậy xin cứ ở đây chờ đợi!

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Chúng ta đi ngay thôi! Nhưng phải cáo từ lão phu nhân kéo mang tiếng thất lễ đó.

Tiểu Tà quay sang Tiểu Tinh Tinh, nói:

– Đúng đấy! Chúng ta nhờ Tiểu Tinh Tinh đi mời lão nương nương tới đây. Chúng ta phải làm lễ cáo từ.

Tiểu Tinh Tinh thấy không còn lưu khách được nữa, vội chạy vào hậu phòng đến Quan Nguyệt lâu, mặt mày ủ dột.

Tiểu Vũ mắt rướm lệ:

– Anh đi rồi em sẽ rất cô đơn.

Tiểu Linh vuốt tóc Tiểu Vũ, an ủi:

– Tiểu Vũ! Đừng buồn nữa! Sớm muộn gì chúng ta cũng gặp lại mà.

Tiểu Vũ nghẹn ngào:

– Chị Tiểu Linh! Em...

Tiểu Linh vội lau nước mắt cho Tiểu Vũ, mà không biết nói gì hơn, vì nàng đã rõ trong lòng Tiểu Vũ lúc này có rất nhiều tâm sự.

Chỉ chốc lát, lão phu nhân đã xuất hiện.

Bà vội hỏi:

– Các cháu định ra đi sao?

Tiểu Tà cung kính đáp:

– Thưa lão phu nhân! Chúng cháu định đi sớm về sớm. Xong việc nhất định chúng cháu sẽ quay lại.

Lão phu nhân bước đến nhìn Tiểu Tà thật lâu và nói:

– Các cháu đến đây đã làm cho ta nhớ mãi không quên. Tại sao không lưu lại vài hôm nữa?

Tiểu Tà cương quyết:

– Vài hôm nữa rồi cũng phải đi thì lưu lại có ích gì?

Lão phu nhân thở dài:

– Vậy thì các cháu cứ rời khỏi Phiêu Hoa Cung. Ta rất mến các cháu.

Tiểu Tà cười:

– Bây giờ chúng cháu xin đi lấy hành lý.

Nói xong, cả bọn quay về Mê Tinh lầu sắp xếp hành lý và vội vã ra ngoài hang núi.

Ngoài hang, tuy trời đã tạnh mưa nhưng gió vẫn lồng lộng thổi.

Kiều lão phu nhân, Tiểu Vũ, Tiểu Tinh Tinh và các nàng hầu đều tiễn chân đến tận cửa hang.

Tiểu Tà quay lại nói:

– Chúng cháu xin chúng lão phu nhân, Tiểu Vũ, Tiểu Tinh Tinh ở lại mạnh khỏe!

A Tam, A Tứ, Tiểu Linh đều vẫy tay già từ.

Tiểu Vũ dặn dò:

– Tiểu Tà! Em đã cho anh biết đường đi như thế nào rồi. Nhớ đừng quên nhé.

Tiểu Tà gật đầu, cười:

– Ta nhớ rồi, Tiểu Vũ! Em đưa lão phu nhân trở về đi!

Lão phu nhân quay lại nhìn Tiểu Vũ, khẽ nói:

– Tiểu Vũ! Tiểu Tinh Tinh! Chúng ta về thôi!

Và đêm nay thật khuya...

Tiếng đàn của Tiểu Vũ trong Phiêu Hoa Cung nỉ non không dứt, hình như muốn xua đuổi nỗi niềm cô đơn trong núi vắng.

o O o